

Arrest

nr. 334 064 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 februari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 5 augustus 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)
Voornaam: A. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)2001
Geboorteplaats: Sidi Ali Bourakba
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.02.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn vader A. R. (...) (RR xxxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- visumsticker n°xxxxxxx en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij initieel Marokko verliet en Schengen inreisde via Nederland op 27.06.2018
- reispaspoort Marokko (FTxxxxxxx), afgeleverd op 05.08.2021 te Antwerpen
- 'certificat administratif' n°xxx dd. 19.04.2024 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko op 27.06.2018 geen enkele economische activiteit uitoefende te Tsift (Marokko). - 'attestation du revenu' n°xxx/2024 dd. 02.05.2024 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene geen belastingaangiften indiende in de periode 2018 – 2023: echter, deze attesten hebben (grotendeels) betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko
- 'certificat de non-inscription sur les registres immobiliers' n°xxxxxx dd. 30.04.2024 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie van eind april 2024, ná de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon (en zijn echtgenote) aan betrokkene dd. 07.03.2024: echter, gezien deze geldstorting met zekerheid betrekking heeft op de periode na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, is deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- aanrekeningen Proximus op naam van de referentiepersoon voor de maanden februari – april 2024 met vermelding van 4 gsm-nummers; rekeninguittreksels ING op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote voor de periode juli – begin augustus 2023 waaruit diverse aankopen en betalingen, waaronder deze voor de nutsvoorzieningen, blijken: echter, deze documenten hebben geen aangetoonde link met betrokkene, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- schrijven FOD Financiën dd. 09.02.2023 waaruit blijkt dat betrokkene een boete kreeg (hieromtrent werd geen verdere informatie voorgelegd- waarvoor een afbetalingsplan werd toegestaan met bijbehorende overschrijvingen waaruit blijkt dat deze werd betaald door de referentiepersoon en zijn echtgenote: echter, gezien deze betalingen betrekking hebben op de situatie in België zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan bijkomend opgemerkt te worden dat de betaling van een boete een kost is waarvan niet kan gesteld worden dat deze essentieel is in het levensonderhoud van betrokkene.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst (T. M. K. (...)) dd. 19.08.2019; bijlage bij de arbeidsovereenkomst dd. 07.02.2022; bijbehorende loonfiche voor januari 2023; bewijzen met betrekking tot de stortingen van het loon voor de maanden juni 2023
- attest van regelmatige lesbijwoning dd. 30.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in het schooljaar 2018-2019 als regelmatige leerling een onthaaljaar volgde; schoolattest Atheneum Hoboken dd. 23.04.2024 waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was voor het schooljaar 2019-2020 en de school verliet op 16.01.2020; bijbehorend oriënteringsattest dd. 16.01.2020
- attest dd. 07.05.2024 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen
- verklaring van lidmaatschap Helan dd. 02.05.2024 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs. - verklaring van lidmaatschap Helan dd. 02.05.2024 op naam van de referentiepersoon en

overige gezinsleden - huurovereenkomst dd. 11.06.2018 voor het adres (...); bijbehorend bewijs van registratie

Betrokkene haalt aan dat hij Schengen inreisde als minderjarige. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat hij initieel Marokko verliet en Schengen inreisde via Nederland op 27.06.2018; hij was hierbij in het bezit van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse overheden. Betrokkene was op het moment van zijn inreis 17 jaar en 3 maanden oud.

Hij toonde aan dat hij in België school liep in de periode september 2018 – januari 2020.

Het is echter onduidelijk waar betrokkene in de periode januari 2020 – oktober 2023 (het moment van aanmelding bij stad Antwerpen met het oog op de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging) verbleef. Hij duikt enkele malen op in België: zijn paspoort werd afgeleverd in Antwerpen in augustus 2021 en hij wordt aangetroffen in illegaal verblijf tijdens een politiecontrole in december 2021. Daarna verdwijnt hij terug van de radar.

Betrokkene haalt aan dat hij sedert zijn aankomst in België woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, samen met zijn moeder en zijn zus. Dit werd echter niet aangetoond.

Er dient opgemerkt te worden dat zijn moeder en zus in juli 2019 een aanvraag gezinshereniging op basis van artikels 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980 indienden. Zowel in de voorgelegde motivatiebrief als op het voorgelegde attest van verzekering van het OZ dd. 12.07.2019 werd geen melding gemaakt van betrokkene.

De afhankelijkheidsrelatie die in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dient te worden aangetoond, diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België. Er kan aangenomen worden dat betrokkene als minderjarige onvermogen was in zijn land van herkomst. Er werd echter niet aangetoond dat noch betrokkene, noch zijn moeder en zus (die samen met hem Marokko verlieten), enige steun ontvingen van de referentiepersoon na diens vertrek uit Marokko. Betrokkene reisde Schengen legaal in op basis van een visum kort verblijf. Hij reisde in via Nederland en vestigde zich in België. Hij beschikt echter niet over een verblijfsrecht en verbleef hier na het verstrijken van de geldigheidsduur van het hem afgeleverd visum illegaal. Hij werd niet officieel ingeschreven bij de referentiepersoon. Er is onduidelijkheid over zijn verblijfplaats, minstens sedert januari 2020.

Voor zover dient aanvaard te worden dat betrokkene – ondanks het gebrek aan afdoende bewijzen – sedert zijn aankomst ononderbroken in België verbleef, dient opgemerkt te worden dat België enkel kan beschouwd worden als land van herkomst of origine indien betrokkene gedurende deze periode in ons land over een verblijfsrecht beschikte. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. Tevens er werden met betrekking tot deze periode geen bewijzen van onvermogen, noch van enige substantiele steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 07.02.2024 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon. Echter, het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt huidige aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf ook andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De aanvraag door verzoeker werd door verwerende partij geweigerd op 05.08.2024, daar verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Eén en ander klopt evenwel niet...

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

‘3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van dhr. A. R. (...). Deze referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit (RR: xxxxxxxxxxxx).

Meerderjarige kinderen boven de leeftijd van 21 jaar dienen aldus financieel en/of materieel ondersteund te worden door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien van in het land van herkomst of origine tot op heden.

Kinderen beneden de leeftijd van eenentwintig jaar daarentegen moeten dit niet aantonen.

Verzoeker reisde het land binnen als minderjarige. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij initieel Marokko verliet en Schengen inreisde via Nederland op 27.06.2018. Dit wordt ook door verwerende partij vastgesteld. Sterker nog, hij was hierbij in het bezit van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse overheden. (Stuk 5) Betrokkene was namelijk op het moment van zijn inreis 17 jaar en 3 maanden oud. Dit wordt bevestigd in de bestreden beslissing van verwerende partij.

Daarenboven werd er aangetoond dat verzoeker schoolliep in België in de periode september 2018 - januari 2020 en dus zijn school startte in België op minderjarige leeftijd (17 jaar). (Stuk 7) Dit wordt trouwens allemaal erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing. Verzoeker verblijft al sinds zijn 17 jaar op het adres van de referentiepersoon samen met zijn moeder en zus.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker beneden de leeftijd van eenentwintig jaar het land van herkomst verliet en dus jonger dan 21 jaar voorafgaand aan de komst naar België.

De voorwaarde inzake het ten laste zijn vereisen dat aangetoond wordt dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten laste is van de referentiepersoon, doch deze voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet geldt niet voor bloedverwanten in de neergaande lijn beneden de 21 jaar.

Dit werd reeds in een arrest van 26 januari 2017 van uw Raad (nr. 181 327) duidelijk vastgesteld. Verzoeker citeert:

“Hoewel de verweerder op zich kan worden gevolgd in zijn verweer dat het niet kennelijk onredelijk is om inzake de voorwaarde van het “ten laste zijn” te vereisen dat aangetoond wordt dat de bloedverwant in

neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten laste is van de referentiepersoon, dient er op te worden gewezen dat deze voorwaarde van "ten laste zijn" zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar. Bij de redengeving dat niet automatisch kan worden aangenomen dat de verzoekster voorafgaandelijk aan de komst naar België ten laste was van haar vader omdat zij op dat moment reeds ouder was dan 18 jaar, heeft de gemachtigde dan ook getoetst aan een criterium dat in casu niet is voorzien en niet relevant is. De beslissing om de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te weigeren om de enkele reden dat niet is aangetoond dat zij in haar land van herkomst en voorafgaand aan de aankomst in België ten laste was van haar vader, steunt dan ook op de gebrekkig onderzoek waar wordt gesteld dat deze situatie van ten laste zijn in het land van herkomst niet automatisch kan worden aangenomen omdat de verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België ouder was dan 18 jaar.

Dit onzorgvuldig handelen vitieert de bestreden beslissing daar in deze beslissing op geen enkele manier wordt onderzocht of de door de verzoekster - die op de datum van de aanvraag wel ouder was dan 21 jaar - voorgelegde documenten aantonen dat zij op het moment van de aanvraag ten laste was van haar vader. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht uitoefent zodat hij niet in de plaats van de bevoegde overheid vermag te oordelen of de voorgelegde documenten al dan niet voldoende aantonen dat de verzoekster op het moment van de aanvraag ten laste was van haar Belgische vader."

Verzoeker moest dus helemaal geen afhankelijkheidsrelatie aantonen met de referentiepersoon. Verwerende partij meent dus onterecht dat verzoeker moest aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon en schendt hiermee zowel art. 40ter van de vreemdelingenwet alsook haar zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel.

Het middel is dan ook gegrond.

6.

Daarnaast en in ondergeschikte orde, moest uw Raad menen dat verzoeker toch moest aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon, quod non, werd dit in casu wel degelijk bewezen.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' bewezen, ook al was dit niet vereist omwille van het feit dat hij jonger dan 21 jaar was bij zijn binnenkomst. (zie supra)

Om te beginnen werd er een bewijs van geldstorting vanwege de referentiepersoon (en zijn echtgenote) voorgelegd dd. 07.03.2024, deze geldstorting toont aan dat verzoeker nog steeds aangewezen is op de referentiepersoon. Deze geldverzending wordt an sich niet betwist door verwerende partij, er wordt bv. in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze te beperkt of te ver in het verleden zouden zijn om te worden aanvaard als bewijzen van financiële steun. Verwerende partij meent namelijk -onterecht- dat dit niet relevant is aangezien dit betrekking heeft op de periode na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. Nochtans is deze geldverzending in combinatie met de andere bewijzen een bewijs van het ten laste zijn tot op heden. Dit geeft blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon.

Daarnaast brengt verzoeker nog het bewijs bij van aanrekeningen van Proximus op naam van de referentiepersoon voor de maanden februari-april 2024 met vermelding van 4 gsmnummers en rekeninguittreksels van ING op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote voor de periode juli-begin augustus 2023 waaruit diverse aankopen en betalingen waaronder deze voor de nutsvoorzieningen blijken. Volgens verwerende partij zouden deze documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs omdat ze geen aangetoonde link hebben met verzoeker. Nochtans het gezin woont met 4 onder één dak, het is dan toch ook logisch dat het vierde gsm-nummer dat van verzoeker is dat wordt betaald door de referentiepersoon. Uit de bankuittreksels blijkt duidelijk dat er een huishouden van meerdere mensen wordt gevoerd en dat de referentiepersoon nog alle kosten betaald die verzoeker heeft. (Stuk 17)

Verder toonde verzoeker tevens zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan. Zo toonde hij met verschillende bewijzen aan dat hij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had. Verzoeker legde namelijk volgende bewijzen voor:

- Attestation du revenu n° xxxx/2024 dd. 02.05.2024 met apostille waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat verzoeker geen belastingaangifte indiende in de periode 2018-2023 (Stuk 8); verwerende partij meent hierover dat dit attest grotendeels betrekking heeft op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Echter, in 2018 was verzoeker nog minderjarig... Dus een attest van voor 2018 is een attest van verzoeker voor hij de leeftijd van 17 jaar had bereikt. Uiteraard had verzoeker op minderjarige leeftijd geen inkomsten...

- Certificat administratif n° xxx dd. 19.04.2024 met apostille waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko op 27.06.2018 geen enkele economische activiteit uitoefende te Tsaf (Marokko). (Stuk 9) Dit attest wordt enkel opgesomd in de bestreden beslissing en wordt niet betwist.

- Certificat de non-inscription sur les registres immobiliers n° xxxxxxxx dd. 30.04.2024 met apostille waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van verzoeker. (Stuk 10) Verwerende partij stelt dat dit attest betrekking heeft op de situatie van eind april 2024, zijnde na de indiening van de aanvraag gezinshereniging. Verwerende partij gaat hier te kort door de bocht

en heeft duidelijk geen moeite genomen om het document grondig te bekijken. Dit stuk toont inderdaad aan dat verzoeker op heden geen onroerend goed heeft, doch nergens staat gestipuleerd dat dit wel in het verleden was. Als verzoeker in het verleden een onroerend goed zou gehad hebben zou dit natuurlijk mee zijn opgenomen op een attest van onroerende goederen.

Er wordt hier een onredelijke bewijslast gevraagd aan verzoeker. Hij toont op verschillende manieren aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Verwerende partij neemt zelfs niet de moeite om alle documenten grondig te bespreken, met name stuk 9.

Daarenboven is het duidelijk dat verzoeker hier als minderjarige student binnenkwam en hiervan schoolattesten voorlegt dewelke aantonen dat hij nog student was als hij de leeftijd van 21 jaar bereikte. (Stuk 7)

In samenhang met de andere documenten toont verzoeker dus aan dat hij vóór de datum van zijn aanvraag financieel afhankelijk was in het land van herkomst van de referentiepersoon en daarbij onvermogen waardoor hij was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verwerende partij meent nog dat het onduidelijk zou zijn waar verzoeker in de periode januari 2020-oktober 2023 verbleef. Verwerende partij stelt dan weer wel dat verzoeker enkele malen opduikt in België in deze periode, zoals bijvoorbeeld het feit dat zijn paspoort in Antwerpen in augustus 2021 werd afgeleverd en dat hij wordt aangetroffen door de politie bij een politiecontrole in december 2021. Ook ligt er een schrijven voor van de FOD Financiën dd. 09.02.2023 waaruit blijkt dat verzoeker een boete kreeg... Deze werd betaald door de referentiepersoon. Daarna zou hij volgens verwerende partij van de radar verdwijnen. Dit strookt allerminst met de waarheid. Sinds verzoeker is aangekomen in België is hij hier altijd gebleven en woonde hij bij de referentiepersoon waar hij sinds februari 2024 officieel gedomicilieerd is. Dit wordt trouwens ook niet ontkend door verwerende partij.

Verwerende partij aanvaardt AL deze attesten dus niet. Welke attesten verzoeker dan wel dient voor te leggen is een raadsel... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk. Mede gelet op het feit dat hij trouwens minderjarig was toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Dan geldt er natuurlijk een vermoeden van afhankelijkheid aangezien een minderjarige normaliter nog niet in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Er wordt van verzoeker een onredelijke bewijslast gevraagd.

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij de negatieve bewijslast met betrekking tot het bewijs van onvermogen onredelijk hoog legt (RvV 8 maart 2022, nr. 267 610) : (Stuk 11)

“Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier wordt verduidelijkt waarom verweerder, ondanks de neergelegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit dat verzoekster een (onbelastbaar) inkomen genoot in haar land van herkomst.

(...)

Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorgelegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen of voldoende bestaansmiddelen beschikt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.

In de nota met opmerkingen motiveert verweerder dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om op basis van andere stukken, bijvoorbeeld rekeninguittreksels, inzage te voorzien in haar inkomenssituatie. De Raad dient echter op te merken dat dit een post factum motivering is.

(...)

De Raad dient vast te stellen dat verweerder, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Deze attesten werden bovendien afgeleverd door officiële instanties om gebruikt te mogen worden in rechte en betreffen dus géén verklaringen op eer.

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond. Tevens, gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvoldoende inkomsten had (zie stukken supra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op (financiële) steun van de referentiepersoon, om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411, RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735.) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4)

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een afhankelijkheid. Gelet op de hierboven aangetoonde onvermogenheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoeker deze steun nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

7.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde Uw Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de geldstortingen en attesten van onvermogenheid in het land van herkomst wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen heeft in het land van herkomst. Zoals al meermaals aangehaald diende verzoeker dit niet eens aan te tonen aangezien hij jonger was dan 21 jaar. (zie supra)

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat hij onvermogen is in het land van herkomst. Hij heeft op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst referentiepersoon (Stuk 12)
- Prestatiefiches, individuele rekeningen en loonbrieven referentiepersoon (Stuk 13)
- Aansluiting ziektekostenverzekering; hun kosten op dit vlak zijn dus sowieso gedekt. (Stuk 14)

- *Huurcontract referentiepersoon (Stuk 15)*

- *Verklaring geen financiële steun verzoeker en referentiepersoon (Stuk 16)*

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat zij dit reeds al jaren doet zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen: "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij brengt een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de op het moment van de bestreden beslissing toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekende partij heeft blijkens nazicht van het administratief dossier op 7 februari 2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als descendent ten laste van haar Belgische vader. Verzoekende partij is geboren op 31 maart 2001 en was dus op het ogenblik van haar aanvraag reeds ruim 22 jaar oud.

De verzoekende partij betwist niet dat blijkens de *in casu* toepasselijke regelgeving bepaald werd dat een descendent ouder dan eenentwintig jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische

referentiepersoon. Zij meent evenwel dat die voorwaarde niet geldt voor haar omdat zij in juni 2018 als minderjarige (17 jaar en drie maanden) naar Nederland is gereisd, het bewijs voorligt dat zij in september 2018-januari 2020 in België school liep, zij aldus aantoonde als minderjarige haar scholing gestart te hebben in België en zij dus niet dient aan te tonen dat zij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij kan evenwel in dit betoog niet gevolgd worden.

Zoals blijkt is verzoekende partij de zoon van een Belgische man waarvan niet wordt aangevoerd noch blijkt dat die zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarvan niet blijkt dat het Unierecht erop van toepassing is. Haar verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie is aldus *in casu* niet dienstig.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat *“Er (...) slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn omdat hij of zij inmiddels de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.”*

Verzoekster gaat er meer bepaald aan voorbij dat het recht op verblijf, waarop zij meende aanspraak te kunnen maken bij het indienen van haar aanvraag, niet onvoorwaardelijk was. Bij het indienen van de aanvraag, toen verzoekster reeds ouder dan 18 jaar was, golden tevens de voorwaarden dat de Belgische bloedverwant in opgaande lijn aantoonde te beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, over “een behoorlijke huisvesting” voor hem en zijn familieleden en over “een ziektekostenverzekering die de risico’s in België voor hem en zijn familieleden dekt”. Voor zover er sprake is van een verblijfsrecht met een declaratief karakter, wordt verzoekster geacht van dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag van dit recht, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat verzoekster reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en zeker verblijfsrecht had. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 in dezelfde zin geoordeeld over de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging en wat dat betreft geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende.

De toepassing van de vreemdelingenwet wordt niet uitgehold doordat de verwerende partij na het indienen van een aanvraag naar believen zou kunnen wachten tot de vreemdeling de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Overeenkomstig artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing, diende het bestuur immers ten laatste zes maanden na de aanvraag een beslissing te nemen. De vreemdeling kan zijn aanvraag hetzij eerder dan de duur van de wettelijke beslissingstermijn vóór zijn 21ste verjaardag indienen, hetzij zijn aanvraag actualiseren met betrekking tot het “ten laste zijn” indien hij zijn aanvraag later indient en hij zijn 21ste verjaardag bereikt eer de voornoemde beslissingstermijn is verstreken.” (RvS, nr. 241.179 van 30 maart 2018; zie ook RvS, nr. 14.931 (c) van 13 juni 2022).

Aldus blijkt dat, voor wat betreft gezinshereniging met een statische Belg, volgens de *in casu* toepasselijke regelgeving, de descendent ouder dan eenentwintig jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Deze voorwaarde geldt evenzeer wanneer de descendent op het ogenblik van de aanvraag jonger was dan eenentwintig jaar maar hij de leeftijd van eenentwintig jaar heeft bereikt op het ogenblik dat geoordeeld wordt over de aanvraag. *In casu* blijkt bovendien dat verzoekende partij op het moment van de aanvraag al ruim tweeëntwintig jaar was. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend voor zij 21 jaar werd. Uit haar komst naar België vóór deze leeftijd, doch zonder daarbij daadwerkelijk over te gaan tot het indienen van de aanvraag, volgt niet dat verzoekende partij reeds op dat moment een onherroepelijk vastgesteld en zeker verblijfsrecht had. (cfr. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179)

De Raad verwijst verder tevens naar een arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is

gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook reeds RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Gelet op voorgaande is de verwijzing van verzoekende partij naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar standpunt kracht bij te zetten niet dienstig, dit nog naast de vaststelling dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak.

2.9. Zoals blijkt en erkent door de verzoekende partij, was zij op het moment van haar aanvraag al ouder dan eenentwintig jaar. Zij diende aldus, anders dan wat zij voorhoudt, wel degelijk te voldoen aan de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland. Haar betoog dat zij als minderjarige in 2018 België is binnengekomen doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.10. Verzoekende partij betoogt in subsidiaire orde wel degelijk de vereiste afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon te hebben aangetoond, doch zij kan niet overtuigen. Zij gaat er met haar verwijzing naar de geldstorting van 7 maart 2024 immers aan voorbij dat deze geldstorting betrekking heeft op de situatie in België. Zoals evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de bespreking *supra* moet verzoekende partij aantonen dat zij in het land van herkomst voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon, hetgeen zij evident niet aantoont met een geldstorting op een moment waarop zij zich in België bevindt. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing: “- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon (en zijn echtgenote) aan betrokkene dd. 07.03.2024: echter, gezien deze geldstorting met zekerheid betrekking heeft op de periode na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, is deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Hetzelfde kan gezegd worden over de “aanrekeningen Proximus op naam van de referentiepersoon voor de maanden februari – april 2024 met vermelding van 4 gsm-nummers; rekeninguittreksels ING op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote voor de periode juli – begin augustus 2023 waaruit diverse aankopen en betalingen, waaronder deze voor de nutsvoorzieningen, blijken”. Nog daargelaten de vaststelling dat uit deze stukken inderdaad geen link met verzoekende partij blijkt en het loutere gegeven dat verzoekende partij op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon geenszins maakt dat de voornoemde stukken wel degelijk het ten laste zijn van verzoekende partij ten aanzien van de referentiepersoon zouden aantonen, moet immers ook hier vastgesteld worden dat deze stukken betrekking hebben op de situatie in België en niet in het herkomstland. De Raad herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk en correct motiveert dat de “afhankelijkheidsrelatie (...) reeds (diende) te bestaan in het land van oorsprong of herkomst” en verzoekende partij dit blijkens het geheel van de voorgelegde stukken niet aantoont. De verwerende partij motiveert op goede gronden: “De afhankelijkheidsrelatie die in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dient te worden aangetoond, diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België. Er kan aangenomen worden dat betrokkene als minderjarige onvermogen was in zijn land van herkomst. Er werd echter niet aangetoond dat noch betrokkene, noch zijn moeder en zus (die samen met hem Marokko verlieten), enige steun ontvingen van de referentiepersoon na diens vertrek uit Marokko.”

Waar verzoekende partij betoogt dat zij in het herkomstland onvermogen was en daartoe verwijst naar de door haar voorgelegde stukken, blijkt aldus uit de gegeven motivering dat de verwerende partij haar onvermogenheid in het herkomstland – gelet op de minderjarigheid van verzoekende partij op dat moment – *an sich* niet betwist, maar er wel op wijst dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Het is immers niet omdat men onvermogen is dat daarmee *ipso facto* is aangetoond dat men ten laste is van een welbepaalde persoon. Immers is het niet uitgesloten dat verzoekende partij dan wel onvermogen was doch dat zij ten laste was van iemand anders dan de referentiepersoon. Haar kritiek op de overige motivering dat: “- ‘*attestation du revenu*’ n°xxx/2024 dd. 02.05.2024 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene geen belastingaangiften indiende in de periode 2018 – 2023: echter, deze attesten hebben (grotendeels) betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko - ‘*certificat de non-inscription sur les registres immobiliers*’ n°xxxxxx dd. 30.04.2024 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie van eind april 2024, ná de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging.” doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Hetzelfde geldt voor wat betreft haar kritiek op de motivering dat het onduidelijk is waar verzoekende partij verbleef in de periode januari 2020-oktober 2023.

Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij zich, gelet op haar preciaire verblijfssituatie, in België afhankelijk zou opstellen van de referentiepersoon, houdt geenszins in dat zij aangetoond heeft voor haar komst naar België in het herkomstland afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon, hetgeen evenwel een absolute voorwaarde is om gewag te kunnen maken van een verblijfsrecht als descendent ouder dan eenentwintig jaar van een Belgische onderdaan.

Anders dan wat zij voorhoudt, heeft zij met de door haar voorgelegde stukken geenszins aangetoond dat zij voor haar komst naar België in het herkomstland ten laste was van haar Belgische vader. Zij kan ook geenszins gevolgd worden als zou haar een onredelijke bewijslast worden opgelegd. De Raad herhaalt dat het verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon. Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken volstaat daartoe niet dat zij het bewijs voorlegt dat zij in het herkomstland onvermogen was. Zo zij werkelijk voor haar komst naar België ten laste was van haar Belgische vader, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij daarvan het bewijs kan voorleggen, hetgeen zij evenwel *in casu* niet heeft gedaan.

2.11. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar standpunt kracht bij te zetten wijst de Raad erop dat aan deze rechtspraak geen precedentswerking kleeft en verzoekende partij bovendien ook niet aantoonde dat de feitelijkheden die geleid hebben tot deze rechtspraak hetzelfde zijn als de feitelijkheden die haar zaak kenmerken.

2.12. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar ten laste te nemen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op goede gronden motiveert: “*De Dienst Vreemdelingenzaken dient er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt huidige aanvraag van verblijf geweigerd.*”

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER